

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **J. S.**, zastoupeného JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem v Ostravě, Českobratrská 1403, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 15.11.2011, č.j. 2930-4/2011-010100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] S nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, došlo dnem 1.1.2013 k reorganizaci celní správy. Nástupcem Celního ředitelství Brno se stalo Generální ředitelství cel. Výraz „žalovaný“ v tomto rozsudku označuje promiscue jak původní, tak nástupnický orgán celní správy, a to dle kontextu dané věty.

I. Vymezení věci

[2] V záhlaví označeným rozhodnutím původní žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Celního úřadu Břeclav (dále též „celní úřad“) ze dne 18.1.2010, č.j. 1854/2010-021100-021.

[3] Celní úřad jako prvostupňový správní orgán rozhodnutím nevyhověl návrhu žalobce na zastavení exekuce, která byla vedena Celním úřadem Břeclav na základě exekučního příkazu Celního úřadu Břeclav – dálnice ze dne 23.6.2003, č.j. 3341-02/03-0223-01. Důvodem žalobcova návrhu bylo tvrzení, že exekuční tituly – platební výměry vydané Celním úřadem Břeclav – dálnice dne 3.11.1995, č.j. 29-2393/CD/95, č.j. 29-2394/CD/95, č.j. 29-2395/CD/95, č.j. 29-2396/CD/95, č.j. 29-2397/CD/95, č.j. 29-2398/CD/95 a č.j. 29-2399/CD/95 (dále též „exekuční tituly“), nebyly nikdy žalobci řádným způsobem do vlastních rukou doručeny. Podpis na doručence, kterou celní úřad posléze obdržel, nebyl podpisem žalobce, ten doručenku nikdy vlastnoručně nepodepsal, v okamžiku doručování mu nebylo známo, že mu jsou předmětné exekuční tituly doručovány, přitom poštovní doručovatel vydal zásilku obsahující exekuční tituly jiné osobě, odlišné od žalobce, ačkoliv měl zásilku uložit na poště a žalobce o tom vyrozumět. K prokázání tvrzení žalobce navrhl prostřednictvím právního zástupce provedení znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, který měl určit, zda podpis na doručence je podpisem žalobce, a dále navrhl svoji účastnickou výpověď. Žalobce dovozoval, pro nedoručení exekučních titulů řádně do vlastních rukou a v souladu s tehdy platnými právními předpisy, že exekuční tituly nejsou dosud vykonatelné, a že clo a daň nebyly žalobci řádně vyměřeny.

[4] S tvrzením žalobce se neztotožnil Celní úřad Břeclav, protože exekuční tituly byly žalobci (povinnému) doručeny do vlastních rukou dne 9.11.1995 a nabyly právní moci dne 27.11.1995. Tento závěr opřel o existenci originálu řádně vyplněné doručenky, podepsané žalobcem, která byla toho času zapůjčena Okresnímu soudu v Uherském Hradišti, jenž pod sp. zn. 1 E 1936/2001 projednával obdobný návrh žalobce na zastavení výkonu rozhodnutí a následně jej zamítl. Celní úřad Břeclav – dálnice zahájil na základě výše uvedených pravomocných a vykonatelných exekučních titulů výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy žalobce, a to vydáním exekučního příkazu dne 23.6.2003, č.j. 3341-02/03-0223-01. Exekuční tituly (platební výměry) ze dne 3.11.1995 byly doručovány do vlastních rukou žalobce prostřednictvím České pošty, s. p., současně v jedné obálce s průvodním dopisem, přitom na doručence bylo uvedeno číslo jednací jednak průvodního dopisu a jednak exekučních titulů. Doručenka obsahovala všechny předepsané náležitosti a potvrzovala doručení předmětných exekučních titulů do vlastních rukou adresáta (žalobce). V době doručování exekučních titulů se řídily postupy pošty a povinné údaje vyznačované na doručence vyhláškou federálního ministerstva dopravy a spojů č. 78/1989 Sb., o právech a povinnostech pošty a jejích uživatelů (poštovní řád), ve znění pozdější vyhlášky č. 59/1991 Sb., která byla platná a účinná do 1.7.2000, kdy byla zákonem č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění pozdějších předpisů, zrušena. Doručenka byla v rozhodné době (v roce 1995) listinou mající povahu listiny veřejné a potvrzovala, není-li prokázán opak, pravdivost toho, co v ní bylo osvědčeno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.4.2006, č.j. 2 Afs 158/2005-85). Za této situace, kdy doručenka má povahu veřejné listiny a žalobce zpochybňuje správnost údajů na doručence, musel žalobce nabídnout dostatečné důkazy k prokázání svých tvrzení.

[5] V souladu s tehdy platnou a účinnou právní úpravou správce daně prokazoval doručení vlastních písemností daňovému subjektu dle § 31 odst. 8 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), přitom svoje důkazní břemeno správce daně unese tím, že doručení písemností prokáže řádně vyplněnou doručenkou, což se v daném případě stalo. Hodlal-li žalobce doručení písemnosti zpochybnit, musel nejprve sám unést břemeno tvrzení, tedy předložit taková skutková tvrzení, která byla skutečně způsobila doručení písemnosti zpochybnit, protože vytvářela věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka nebyla doručena. Teprve až v případě unesení břemene tvrzení, je třeba přistoupit k dokazování, spočívajícím na správci daně. Není-li uneseno břemeno tvrzení, je doručení písemnosti prokázáno řádně vyplněnou doručenkou.

[6] Ani chování žalobce před prvním zpochybněním doručení exekučních titulů nečinilo jeho verzi reality věrohodnější. Nedoručení exekučních titulů namítl žalobce po mnoha letech od jejich vydání, a také po mnoha letech soudního výkonu rozhodnutí a výkonu daňové exekuce. Do ukončení pracovního poměru dne 30.6.2009 byly žalobci prováděny srážky ze mzdy a po celou dobu nezpochybňoval doručení exekučních titulů, přestože námitky proti exekučnímu příkazu podal dne 8.7.2003 prostřednictvím právního zástupce. Řádné doručení exekučních titulů žalobce zpochybnil teprve 17.6.2009. Proti výzvam Celního úřadu Břeclav – dálnice k plnění v náhradní lhůtě žalobce podal dne 5.1.1996 odvolání (plnění souviselo s nezaplacením celního dluhu, který byl vyměřen předmětnými exekučními tituly). Z uvedeného je zřejmé, že žalobce o své povinnosti uhradit vyměřený celní dluh v té době věděl. Přesto námitku nedoručení exekučních titulů neuplatnil a neučinil tak ani v době, kdy Krajský soud v Brně rozhodoval o jeho žalobách směřujících proti předmětným exekučním titulům a na ně navazujícím výzvam k plnění v náhradní lhůtě (pod č.j. 29 Ca 391/2003 až 29 Ca 404/2003). V žádném z uvedených případů žalobce nenamítal, že mu předmětné exekuční tituly nebyly řádně doručeny, ačkoliv byl po celou dobu zastoupen právním zástupcem.

[7] Podle tvrzení žalobce měla být zásilka obsahující exekuční tituly možná předána cizí neznámé osobě odlišné od žalobce, což však blíže nespecifikoval a „předložil“ pouze obecné konstatování, že doručenkou nepodepsal. Omezil se pouze na obecné popření doručení, které za daných okolností nemohlo postačovat. Použitá verze reality se nejevila jako věrohodná a způsobila zpochybnit doručení exekučních titulů. Při existenci řádně vyplněné doručenky, opatřené podpisem žalobce, nebylo pochyb, že žalobce exekuční tituly obdržel. Žalobce navrhl provedení znaleckého posudku z oboru písmoznalectví a svoji účastnickou výpověď. Jelikož pouze obecně popřel doručení a nepředložil věrohodnou verzi reality, bylo by provádění dalších důkazů ke zpochybnění doručení exekučních titulů, např. znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví, nadbytečné. Proto správní orgány navrhovaný důkaz neprováděly. Nejde o exaktní metodu, kterou by bylo možno ve všech případech pravost podpisu bez dalšího potvrdit či vyloučit. Bez souvislosti s dalšími důkazy by sám znalecký posudek nepostačoval k zastavení výkonu rozhodnutí. Celní úřad vyzval žalobce výzvou ze dne 26.8.2009 k doplnění podání a navržení důkazů, které osvědčí pravdivost jeho tvrzení o nedoručení exekučních titulů. Žalobce v následném vyjádření ze dne 5.10.2009 nenavrhl žádné relevantní důkazní prostředky (jako svědecké výpovědi, listiny atd.), pouze navrhl svoji účastnickou výpověď. Tento důkaz však celní úřad neprovedl, neboť by šlo o pouhé tvrzení žalobce, které by nebylo žádným jiným důkazem podloženo a samo o sobě by nebylo způsobilé zpochybnit řádné doručení exekučních titulů. Jiné důkazy žalobce nenavrhl. Celní

úřad tak měl za prokázané z řádně vyplněné doručenky, že žalobce exekuční tituly obdržel dne 9.11.1995.

[8] Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí s tím, že se zabýval návrhem žalobce na doplnění dokazování písmoznaleckým zkoumáním podpisu na doručence, avšak konstatoval, že do doby vydání rozhodnutí nebylo možno navrhovaný důkaz znalcem provést, neboť originál doručenky byl součástí správního spisu předloženého Okresnímu soudu v Uherském Hradišti ke sp. zn. 1 E 1936/2001, v němž byl souběžně projednáván návrh žalobce na zastavení výkonu rozhodnutí s totožnými důvody, a do vydání rozhodnutí žalovaným nebyl originál doručenky celním orgánům vrácen. Žalovaný konstatoval, že i po změně procesního předpisu, tj. zrušení ZSDP a účinnosti nového zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“), je návrh žalobce na zastavení daňové exekuce projednatelný (§ 264 odst. 1 DŘ). Žalovaný poukázal na časový odstup téměř 14 let od doručení exekučních titulů, tedy že námitku jejich nedoručení žalobce uplatnil až v roce 2009. Doručení exekučních titulů žalobce nezpochybnil ani v žalobě proti platebním výměrům u Krajského soudu v Brně. Existenci originálu doručenky žalobce nezpochybňoval, pouze tvrdil, že doručenka byla podepsána jinou osobou. Pro osvědčení svého tvrzení žalobce navrhl pouze svoji účastnickou výpověď a znalecký posudek z oboru písmoznalectví. Návrh na provedení znaleckého posudku jako důkazu žalovaný neodmítl, avšak konstatoval, že do doby vydání rozhodnutí byl originál předmětné doručenky v držení justičních orgánů, a tudíž pro provedení důkazu ve správním řízení nedostupný.

[9] Před občanskoprávními soudy probíhalo souběžně řízení, v jehož rámci se žalobce domáhal zastavení výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí ze dne 26.9.2001, č.j. 1 E 1936/2001-14, přitom uplatňoval totožný důvod, spočívající v nedoručení exekučních titulů, a k důkazu navrhoval znalecké zkoumání podpisu na doručence. Okresní soud v Uherském Hradišti usnesením ze dne 9.10.2009, č.j. 1 E 1936/2001-153, zamítl návrh žalobce na zastavení výkonu rozhodnutí a důkazním návrhům nevyhověl. Žalobce neuspěl ani v odvolacím řízení před Krajským soudem v Brně, který usnesením ze dne 30.4.2010, č.j. 19 Co 90/2010-171, prvostupňové usnesení pravomocně potvrdil. Dovolání žalobce odmítl Nejvyšší soud ČR. S poukazem na negativní výsledky řízení před obecnými soudy o obsahově totožných podáních žalobce, měl žalovaný za vyloučené, aby v řízení před správními orgány bylo rozhodnuto odlišně o totožných námitkách žalobce ve skutkově obdobné věci (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 27.8.2004, sp. zn. I. ÚS 647/02). Tvrzení žalobce o nevykonatelnosti exekučních titulů pro způsob jejich doručení, charakterizoval Nejvyšší soud ČR ve výše uvedeném usnesení o dovolání, jako závěr vybudovaný na vlastních skutkových tvrzeních žalobce, odlišných od zjištění, k nimž v souladu s procesními pravidly dospěl odvolací soud. Aniž by tedy žalovaný prováděl žalobcem navrhované důkazy, ztotožnil se s hodnocením skutkového děje obecnými soudy, zdůraznil existenci doručenky (veřejné listiny) podepsané žalobcem a přisvědčil prvostupňovému správnímu rozhodnutí, že žalobce neunesl po břemenu tvrzení i břemeno důkazní, a to ve vztahu k zpochybnění podpisu na doručence.

II. Shrnutí argumentů v žalobě

[10] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobce předně namítal, že způsobem jakým se správní orgány vypořádaly s námitkami žalobce,

zasáhly do práva žalobce na spravedlivý proces a porušily povinnost zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Za nevhodné žalobce označil konstatování správních orgánů, že jeho námitka nedostatku podpisu na doručence byla uplatněna s velkým časovým odstupem, a že se žalobce choval tak, jako by exekuční tituly byly doručeny. Žalobci totiž nelze upírat jeho možnost bránit kdykoliv svá práva, zjistí-li skutečnosti, které zasahují do sféry jeho práv. Neexistuje časové omezení, do kdy je žalobce oprávněn uplatnit své námitky a důkazní návrhy. Nedostatek doručení exekučních titulů nelze omlouvat tím, že se tak stalo již v minulosti, a že žalobce takovou námitku dříve neuplatnil.

[11] Žalobce dále označil za absurdní závěry správních orgánů týkající se nutnosti unesení břemene tvrzení s tím, že teprve po předložení takových skutkových tvrzení, která jsou způsobilá doručení exekučních titulů zpochybnit, je teprve nutné přistoupit k dokazování, které spočívá na správci daně. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že není-li uneseno břemeno tvrzení, je doručení exekučních titulů prokázáno řádně vyplněnou doručenkou. Rovněž za absurdní žalobce označil konstatování správních orgánů, že opačný výklad by adresátovi zásilky umožňoval kdykoliv z obstrukčních důvodů popírat doručení jakékoliv písemnosti pouhým sdělením, že mu nebylo doručeno a správce daně by musel provádět dokazování. Žalobce nadále trval na tom, že exekuční tituly mu nebyly doručeny zákonem souladným způsobem. Takto uplatněnou námitkou byl celní úřad povinen se zabývat a za účelem jejího posouzení měl provést navrhované důkazy. Argumentace neunesením břemene tvrzení je důkazem nedostatečné právní erudice celního úřadu. Břemeno tvrzení spočívá v tvrzení konkrétních skutečností a břemeno důkazní spočívá v prokázání tvrzených skutečností. V daném případě žalobce tvrdil, že mu předmětné exekuční tituly (platební výměry) nebyly doručeny, když podle žalobce v tomto rozsahu nebylo co více tvrdit, a k prokázání tvrzené skutečnosti navrhnul důkazy. Uplatněná obrana byla zákonná a ústavně souladná (každý může činit to, co mu není zákonem zakázáno). Pokud tedy žalobce tvrdil, že mu exekuční tituly nebyly doručeny, přičemž celní úřad (dále též „správce daně“) exekuční tituly chce využít, je toliko na správci daně, aby prokázal, že byly doručeny žalobci (povinnému).

[12] K argumentaci správních orgánů, že žalobce předložil pouze holé konstatování, že doručenkou nepodepsal (pouze obecně popřel doručení), žalobce uvedl, že není zřejmé, jak měl blíže specifikovat tvrzení, že mu předmětné exekuční tituly nebyly doručeny do vlastních rukou. K prokázání tvrzení navrhoval provedení relevantních důkazů.

[13] K posuzování exaktnosti metody znaleckého zkoumání z oboru písmoznalectví nebyl celní úřad odborně způsobilý. Tuto otázku odborné povahy může posoudit pouze znalec, který by znalecký posudek podával. Jde o standardní důkazní prostředek, který je využíván i v rámci soudních řízení, a pokud celní úřad znalecké zkoumání a priori zpochybňuje, je si vědom nedoručení exekučních titulů (platebních výměrů) žalobci a nese rozsáhlou škodní odpovědnost vůči žalobci, které se snaží vyhnout absurdní argumentací.

[14] K tvrzení správních orgánů, že navrhované důkazy nejsou samy o sobě způsobilé zpochybnit řádné doručení exekučních titulů, žalobce uvedl, že navrhoval provedení dvou relevantních důkazních prostředků, které bylo možno co do věrohodnosti a exaktnosti posoudit (jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti) až po jejich řádném provedení. S účastnickou výpovědí žalobce se správní orgány neměly vypořádat pouze tím, že vzhledem k účastenství žalobce na řízení lze na takovou výpověď pohlížet pouze jako na pouhé tvrzení

žalobce. Žalobce byl povinen vypovídat pravdu, a proto nelze předjímat jeho nevěrohodnost. Vyjádřené závěry správních orgánů hraničily se zneužíváním pravomoci veřejného činitele.

[15] Žalobce napadl také tvrzení žalovaného, že provedení znaleckého posudku neodmítl, avšak nebylo jej možno provést, neboť originál doručky byl v držení soudu. Uvedeným postupem bylo rovněž zasaženo do práva žalobce na spravedlivý proces. Žalovaný sice nebyl povinen provést jakýkoliv navržený důkaz, avšak v případě jeho neprovedení byl povinen řádně zdůvodnit, proč důkaz neprovedl. Jelikož v posuzovaném případě žalovaný provedení znaleckého posudku neodmítl, ale současně jej neprovedl, byl povinen důkaz provést, protože jeho provedení nezamítl. Držení originálu doručky jiným orgánem (soudem) nebránilo správním orgánům v tom, aby jej pro účely řízení vyžádaly, popř. jej vyžádali po skončení soudního řízení.

[16] K tvrzení žalovaného, že vzhledem k závaznosti vydaných rozsudků soudu sám vyčkal na rozhodnutí Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 9.10.2009, č.j. 1 E 1936/2001-153, v němž nebylo žalobci soudem vyhověno (proto mu nebylo možno vyhovět ani v řízení před žalovaným), žalobce uvedl, že obsahem předmětného soudního rozhodnutí bylo fakticky shodné odůvodnění s rozhodnutím správním. Tedy, že žalobce námitku ohledně podpisu na doručence uplatnil se značným časovým odstupem, ačkoliv se v předchozích řízeních bránil postupu správních orgánů. Předmětem řízení nebyl přezkum obsahu doručky co do podpisu žalobce, nýbrž pouze posuzování věrohodnosti tvrzení žalobce ohledně nepřevzetí zásilky – exekučních titulů, které mělo být potvrzeno podpisem na doručence.

[17] Žalobce shrnul, že brojí proti způsobu, kterým se správní orgány vypořádaly s jeho námitkou nedoručení exekučních titulů, čímž bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Delší odstup od doručení exekučních titulů do uplatnění předmětné námítky nesvědčí o účelovosti a nepravdivosti takové námítky. Tvrzení neúčinnosti doručení exekučních titulů z důvodu neexistence podpisu žalobce na doručence je dle žalobce tvrzením dostatečným. Není ani zřejmé, jakým jiným způsobem měl žalobce namítat neexistenci jeho podpisu na doručence. Pokud měly správní orgány navržený důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví za nedůvodný, byly povinny důkazní návrh zamítnout, popř. se s jeho neprovedením vypořádat jiným způsobem. Neměly však uvést, že provedení tohoto důkazu neodmítl a současně jej ani neprovedl. Takový postup byl nesprávný.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[18] V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, v němž řádně vylíčil skutkový stav věci, který z tohoto důvodu nebude znovu ve svém vyjádření opakovat. V reakci na žalobcem uplatněné žalobní námítky žalovaný souhlasil s tvrzením žalobce, že může svá práva hájit v podstatě kdykoliv po celou dobu probíhajícího řízení. K tomu však žalovaný zopakoval, že námitka žalobce o nedoručení exekučních titulů byla uplatněna vůči celním orgánům až po téměř 14 letech od jejich vydání, a to v průběhu roku 2009. Přitom v předchozích správních řízeních, kdy brojil proti výzvám k plnění v náhradní lhůtě, mohl žalobce předmětnou námitku uplatnit, avšak neučinil tak. Námitku neuplatnil ani v následně podané správní žalobě směřující proti exekučním titulům a na ně navazující výzvy. O jeho žalobě proti exekučnímu příkazu na srážky ze mzdy rozhodoval Krajský soud v Brně a o podaných kasačních stížnostech rozhodoval Nejvyšší

správní soud. V žádném z těchto řízení neuplatnil námitku nedoručení exekučních titulů, ačkoliv byl po celou dobu řízení zastupován osobou znalou práva, nejprve advokátkou JUDr. Jarmilou Pešlovou, posléze advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem. Z těchto důvodů žalovaný považoval předmětnou námitku za nedůvěryhodnou.

[19] Pokud žalobce brojil proti doručence osvědčující doručení exekučních titulů, pak tato byla podle žalovaného řádně vyplněna a byla považována za relevantní plnohodnotný důkaz, když současně měla povahu veřejné listiny (viz rozsudek NSS ze dne 27.4.2006, č.j. 2 Afs 158/2005-82). Důkazní břemeno k prokázání doručení leží na správci daně (dříve dle § 31 odst. 8 písm. a) ZSDP zrušen k 31.12.2010, od 1.1.2011 dle § 92 odst. 5 písm. a) DR), přitom doručení prokazuje řádně vyplněnou doručenkou, jenž měla podle původních právních předpisů povahu listiny veřejné, u níž platila zásada, že není-li prokázán opak, potvrzuje listina pravdivost toho, co je v ní potvrzeno (osvědčeno). V každém případě však musí nejprve vyvstat důvodné pochybnosti o tom, zda řádně vyplněná doručenka osvědčuje doručení do vlastních rukou adresáta. Ten, kdo zpochybňuje doručení písemnosti, musí nejprve unést břemeno tvrzení, tedy předložit dostatečná skutková tvrzení zpochybňující doručení. Z obsahu správního spisu i předmětné žaloby však dle žalovaného vyplývá, že žalobce žádnou věrohodnou verzi reality nepředložil, i přesto, že k unesení břemene tvrzení byl vyzván prvostupňovým správním orgánem, a tak břemeno tvrzení neunesl. Neunesli-li subjekt břemeno tvrzení ke zpochybnění doručení exekučních titulů řádně vyplněnou doručenkou, je pak provádění dalších důkazů k této otázce, např. právě znaleckým posudkem, nadbytečné.

[20] Pokud jde o neprovedení účastnické výpovědi žalobce, prvostupňový správní orgán řádně zdůvodnil, proč ji neprovedl a žalovaný se s vypořádáním tohoto důkazního návrhu ztotožnil. Protokolární výpověď žalobce, který je účastníkem řízení a má zájem na výsledku takového řízení, byla nadbytečná, neboť žalobce se mohl po celou dobu správního řízení k věci vyjadřovat a účinně hájit svá práva. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl také důvody neprovedení znaleckého posudku z oboru písmoznalectví. Žalovaný sice důkaz neodmítl, ale až do vydání napadeného rozhodnutí byl originál doručenky v držení soudů (z důvodu probíhajícího soudního řízení), a tudíž pro provedení důkazu nedostupný. Žalovaný opakovaně žádal o vydání originálu doručenky, avšak soudy těmto žádostem nevyhověly. Vzhledem k dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu však žalovaný dospěl k závěru, že nebylo třeba připustit provedení navrhovaného důkazu znaleckým posudkem, neboť žalobce v řízení neunesl břemeno tvrzení. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že předmětem řízení byl pouze přezkum doručenky, co do jejího podpisu, protože se celní orgány v řízení zabývaly i otázkou unesení břemene tvrzení žalobcem.

IV. Jednání před Krajským soudem v Brně dne 25.3.2014

[21] Krajský soud v předmětné věci nařídil jednání na den 25.3.2014, při němž účastníci řízení setrvali na svých dosavadních tvrzeních. V reakci na argumentaci žalovaného dobrými mravy zástupce žalobce uvedl, že žalobce se dostal do této tíživé životní situace, kdy jsou na něj uvaleny exekuce, mimo jiné trestnou činností zaměstnanců celní správy, kdy posléze byl vyhodnocen jako celní deklarant a byla na něj přenesena povinnost hradit clo. V žádném případě nejde o bezúčelné bránění práva. Zástupce žalobce dále potvrdil, že žalobce byl v průběhu správního řízení uvědoměn, že navrhovaný důkaz znaleckým posudkem z oboru

písmoznalectví bude v řízení proveden, a proto sám aktivně v této záležitosti nečinil, oprávněně počítal s jeho provedením a vyčkával až proveden bude. Jakmile byl informován, že žalovaný nemá k dispozici originál předmětné dodejky, žalobce chtěl sám aktivně činit a nechat zpracovat předmětný znalecký posudek, o čemž vyrozuměl také žalovaného. To však žalobci nebylo umožněno a bylo tak zasaženo do jeho práva „sám aktivně moci přinést důkaz“, který by měl rozhodující vliv na výrok rozhodnutí. Správní orgány neumožnily žalobci, aby mohl sám pořídit znalecký posudek. Zástupce žalobce k důkazu navrhl prvostupňové i druhostupňové správní rozhodnutí, k nimž soud při jednání sdělil, že tyto nebude provádět, jsou samotným předmětem soudního přezkumu a součástí správního spisu, s jehož obsahem se soud detailně seznámil a jímž se neprovádí dokazování. Účastníkům řízení jsou rozhodnutí známa a žalobce nerozporoval jejich obsah. Z obdobných důvodů soud neprováděl dokazování usnesením Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 9.10.2009, č.j. 1 E 1936/2001-153, které je také součástí správního spisu. Ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám to soud považoval i za nadbytečné, obsah usnesení by ve věci nepřinesl nic nového (ve vztahu k popření doručení exekučních titulů žalobci či unesení břemene tvrzení). Z procesní opatrnosti navrhl zástupce žalobce při jednání k důkazu provedení znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, kterým měla být zkoumána pravost podpisu žalobce na doručence od zásilky exekučních titulů. Důkaz předmětným znaleckým posudkem měl být dle názoru zástupce žalobce proveden v rámci správního řízení. Soud při jednání zamítl předmětný důkazní návrh s tím, že jeho provedení považuje v předmětném soudním řízení ve vztahu k obsahu napadených správních rozhodnutí a uplatněných žalobních námitkách za nadbytečný, odporující procesní ekonomii. Blížší odůvodnění tohoto postupu soud podá v další části tohoto písemného vyhotovení rozsudku.

[22] Žalovaný při soudním jednání především zopakoval argumenty obsažené v napadeném rozhodnutí a v písemném vyjádření k žalobě, přitom navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou a náhradu nákladů řízení nepožadoval. Žalobce prostřednictvím zástupce naopak požadoval zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[23] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí celního úřadu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[24] Jak soud zjistil z připojených správních spisů, předmětem přezkoumávaných správních rozhodnutí (v 1. i 2. stupni) byl návrh žalobce (jako dlužníka) na zastavení exekuce vedené na základě exekučního příkazu Celního úřadu Břeclav – dálnice ze dne 23.6.2003, č.j. 3341-02/03-0223-01, jímž byla exekuce nařízena příkázáním srážek ze mzdy žalobce. Důvodem podaného návrhu bylo tvrzení žalobce, že mu nebyly doručeny exekuční tituly (platební výměry vydané Celním úřadem Břeclav – dálnice dne 3.11.1995, č.j. 29-2393/CD/95 až 29-2399/CD/95) s tím, že podpis na doručence od zásilky exekučních titulů nebyl podpisem žalobce, nebylo mu známo, že mu byly v okamžiku doručení doručovány, a že poštovní doručovatel vydal zásilku s exekučními tituly jiné osobě, místo aby ji uložil na poště a žalobce o tom vyrozuměl. Podle názoru zdejšího soudu nepostačovalo k unesení břemene tvrzení žalobcem pouhé obecné tvrzení, že podpis na doručence není žalobcův. Ke zpochybnění doručení exekučních titulů nebylo toto tvrzení dostačující. Soud se v tomto

ztotožnil se závěry žalovaného, jehož právní názor pokládá za správný a souladný s konstantní judikaturou správních soudů, naopak námitky žalobce brojící proti tomuto názoru pokládá za nedůvodné.

[25] Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 29.11.2007, č.j. 1 Afs 7/2007-169, že důkazní břemeno k prokázání doručení písemností do vlastních rukou nese primárně správce daně dle § 31 odst. 8 písm. a) ZSDP. Své důkazní břemeno správce daně unese tím, že v souladu s § 17 odst. 12 ZSDP prokáže doručení konkrétní písemnosti řádně vyplněnou doručenkou. Jak opět Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 27.4.2006, č.j. 2 Afs 158/2005-82, doručinka byla v daňovém řízení, obsahující všechny náležitosti požadované vyhláškou č. 78/1989 Sb., o právech a povinnostech pošty a jejích uživatelů (poštovní řád), až do 1.7.2000, kdy byla vyhláška zrušena zákonem č. 29/2000 Sb., o poštovních službách (dále jen „zákon o poštovních službách“), veřejnou listinou, tedy potvrzovala pravdivost toho, co v ní bylo osvědčeno, za předpokladu, že nebyl prokázán opak. To platí i pro doručinku k předmětným exekučním titulům (platebním výměrům doručeným dne 9.11.1995 – datum doručení dle doručinky), na jejichž posouzení, pokud jde o poštovní předpisy, se v souladu s § 42 odst. 1 zákona o poštovních službách použije právní úprava platná před nabytím účinnosti tohoto zákona.

[26] Jak bylo shora již uvedeno, důkazní břemeno k prokázání doručení vlastních písemností nese primárně správce daně, což prvotně prokazuje řádně vyplněnou doručenkou (§ 17 odst. 12 a § 31 odst. 8 písm. a) ZSDP). Teprve vyvstanou-li o doručení důvodné pochybnosti, zda příslušná písemnost, byť opatřena řádně vyplněnou doručenkou, byla skutečně doručena do vlastních rukou adresáta, vyvstane rovněž otázka, kdo dál ponese důkazní břemeno v otázce doručování. Předmětná právní úprava je vyvážená a brání správci daně i daňovému subjektu účelově zpochybňovat doručení písemností. Proto ten, kdo hodlá doručení písemnosti zpochybnit, musí nejprve sám unést břemeno tvrzení, tedy musí předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení zpochybnit, protože vytvářejí věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka doručena nebyla. Břemeno tvrzení lze unést nabídnutím věrohodné verze reality, jenž je z hlediska okolností případu pravděpodobná či možná. Teprve až v případě unesení břemene tvrzení je možné přistoupit k dokazování, které spočívá na správci daně. V případě neunesení břemene tvrzení je doručení písemnosti prokázáno řádně vyplněnou doručenkou. Uvedené závěry zdejšího soudu potvrzuje i shora citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z něhož současně vyplývá, že nikoliv každá námitka vznesená proti doručení musí být relevantní, nýbrž pouze taková, která je schopna verzi reality, z níž správce daně vycházel, relevantně zpochybnit. Opačný výklad citovaných ustanovení ZSDP by vedl k absurdním důsledkům, protože by umožňoval kdykoliv adresátovi zásilky popírat z obstrukčních důvodů doručení jakékoliv písemnosti pouhým vyjádřením, že mu nebylo doručeno, přičemž celním orgánům (správním orgánům) by bez dalšího vznikala povinnost provádět k této otázce dokazování.

[27] V daném případě dospěl krajský soud k závěru, že žalobce neunesl břemeno tvrzení ke zpochybnění doručení předmětných exekučních titulů (platebních výměrů). Ze spisového materiálu soud zjistil, že námitku nepravosti podpisu na doručence vznesl žalobce poprvé vůči celním orgánům (i vůči soudům, kde probíhalo exekuční řízení) v průběhu roku 2009, tedy s velkým časovým odstupem (téměř po 14 letech) od vydání exekučních titulů (platebních výměrů). Stejnou námitku žalobce uplatnil rovněž v souběžně probíhajícím řízení před

exekučními soudy (řízení před Okresním soudem v Uherském Hradišti vedeném pod sp. zn. 1 E 1936/2001, odvolací řízení před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 19 Co 90/2010, a dovolací řízení u Nejvyššího soudu ČR pod sp.zn. 20 Cdo 2157/2011), kde však nebyl úspěšný. Ze spisového materiálu bylo dále zjištěno, že žalobce v lednu 1996 brojil odvoláním proti výzvám k plnění v náhradní lhůtě, vydaným v důsledku nezaplacení celního dluhu vyměřeného předmětnými exekučními tituly. Nedoručení exekučních titulů a nepravost podpisu na doručence mohl žalobce namítat v tomto odvolání, ale neučinil tak. Obdobnou námitku neuplatnil ani v následně podané správní žalobě proti exekučním titulům a na ně navazující výzvy (řízení před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 29 Ca 391/2003 až 29 Ca 404/2003). Krajský soud v Brně ještě rozhodoval pod sp. zn. 29 Ca 306/2003 o žalobě proti exekučnímu příkazu na srážky ze mzdy žalobce a Nejvyšší správní soud pod sp. 8 Afs 4/2005 a 8 Afs 30/2008 rozhodoval ve věcech žalobce o jeho kasačních stížnostech. V žádném z výše uvedených soudních řízení žalobce neuplatnil námitku nedoručení exekučních titulů nebo nepravosti podpisu na doručence, ačkoliv byl zastoupen osobou znalou práva, nejprve advokátkou JUDr. Jarmilou Pešlovou, posléze advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem. Vzhledem k těmto zjištěným a shora uvedeným okolnostem, kdy v průběhu dlouhodobě vedených soudních i správních řízení žalobce neuplatnil námitku nedoručení exekučních titulů nebo nepravosti jeho podpisu na doručence, se současné tvrzení žalobce o nedoručení a nevykonatelnosti exekučních titulů nejvíce soudu věrohodným. Námitka byla uplatněna poprvé až v průběhu roku 2009, když před tím probíhala řada správních a soudních řízení, kde nepochybně mohla být tato zásadní námitka žalobcem uplatněna. Navíc byl vždy zastoupen osobou znalou práva, které musely být případné důsledky nedoručení exekučních titulů zřejmé. Ke vzniku vymahatelného nedoplatku cla je nezbytná existence platebního výměru, který musí být daňovému subjektu řádně doručen, a v němž musí být stanovena lhůta k zaplacení nedoplatku.

[28] Z výše uvedeného dle krajského soudu vyplývá, že žalobce o existenci předmětných exekučních titulů věděl a až do roku 2009 nenamítal, že by mu platební výměry (exekuční tituly) nebyly doručeny. V přezkoumávaném správním řízení žalobce předložil pouze obecné konstatování, že doručenkou osvědčující doručení exekučních titulů nepodepsal, aniž by toto nedostatečné tvrzení o neúčinnosti doručení jakkoliv blíže specifikoval, např. tím, že by označil jinou osobu, která místo něj doručenkou podepsala nebo zásilky přebírala, poukázal na dlouhodobý pobyt mimo bydliště nebo svoji hospitalizaci v nemocnici apod.

[29] Procesně se soudem přezkoumávaná věc nacházela již ve fázi „placení daní“, přitom námitky žalobce byly směřovány k výsledkům řízení nalézacího, které bylo možno vypořádat v rámci opravných prostředků uplatněných proti doručeným exekučním titulům. Lze tak stěží očekávat, že předmětná obrana žalobce bude s úspěchem vypořádávána ve fázi placení daní. Nebo že se při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, bude provádět i přezkum předchozích fází řízení. Tento závěr je potvrzen i přístupem žalobce k předchozím řízením (soudním i správním), tedy neuvedením tak zásadní námitky ani v žalobě proti platebním výměrům u Krajského soudu v Brně, resp. uplatněním až s velkým časovým odstupem mnoha let, po ukončení několika souvisejících správních i soudních řízení. Soud přisvědčil žalovanému v tom, že neshledal vnitřní rozpornost exekučního titulu a ani okolnosti, které by činily exekuční titul věcně či právně neuskutečnitelným. Zásadní námitky již byly posouzeny obecnými i správními soudy. Věcným posouzením právních poměrů žalobce byl odvolací

správní orgán vázán. Krajský soud proto ze shora uvedených důvodů uzavřel, že verze reality, kterou žalobce nabídl o existenci objektivních pochybností o doručení platebních výměrů (exekučních titulů), není věrohodná.

[30] Vzhledem k výše uvedenému, kdy žalobce neunesl břemeno tvrzení ke zpochybnění doručení předmětných platebních výměrů, vycházel krajský soud ve shodě s žalovaným z toho, že doručení platebních výměrů bylo prokázáno řádně vyplněnou doručenkou. Ze správního spisu bylo soudu zřejmé, že žalobce nepoužíval ve všech případech ustálenou formu svého podpisu, což se týkalo i jeho vlastních podání s vlastnoručním podpisem, jejichž podání žalobce nezpochybňoval. Jiná situace by nastala v případě, že by se podpis odlišoval pouze v jediném případě, a to na doručence k platebním výměrům. Uvedená situace však nenastala. Námitka nedoručení exekučních titulů (platebních výměrů) uplatněná až v roce 2009 nesvědčí o tom, že se žalobce až v tomto roce dozvěděl (poprvé od roku 1995, kdy mu byly exekuční tituly doručovány) o tom, že mu byly exekuční tituly doručeny. Jinak by nemohl podávat v jiných řízeních odvolání, nemohl by reagovat na výzvy k doplnění nebo na výzvu k plnění v náhradní lhůtě apod. Za popsanych okolností tak nemůže být věrohodné pouze obecné vysvětlení žalobce, že zásilka obsahující exekuční tituly (platební výměry) byla předána jiné osobě. Důvodně lze poukázat i na to, že žalobce neoznačil konkrétní osobu, u níž měl podezření, že za něj poštu do vlastních rukou přebírala. Obecné popření doručení nestačilo za daných okolností k unesení břemene tvrzení žalobcem. Tvrzení žalobce se nejví jako pravděpodobné i z toho důvodu, že po celou dobu byl zastoupen právním zástupcem, jenž musel vědět o nutnosti existence platebního výměru a potřebě jeho doručení povinnému pro vznik vymahatelného celního nedoplatku.

[31] Žalobci se nepodařilo zpochybnit doručení exekučních titulů (platebních výměrů), a tak neunesl v tomto směru břemeno tvrzení. Nepředložil totiž hodnověrnou verzi reality, zpochybňující doručení exekučních titulů. Za této situace by bylo nadbytečné provádět dokazování k uvedené otázce např. znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví, kterým by byla zkoumána pravost podpisu žalobce, jak žalobce navrhoval. Proto nelze vytýkat ani žalovanému, že navrhovaný důkaz neprováděl. Pro posouzení věci nebylo třeba, aby tento důkaz prováděl krajský soud, proto při nařízeném jednání uvedený důkazní návrh soud zamítl pro nadbytečnost. Žalobce neunesl břemeno tvrzení, nebylo tak na místě provádět dokazování. Navíc důkaz znaleckým zkoumáním písma žalobce sám o sobě nemohl stačit k eventuálnímu popření pravosti podpisu. Bylo třeba podpory dalším důkazem. Takový však žalobce nepředložil. Účastnická výpověď žalobce by pouze zopakovala dosud žalobcem uplatněná tvrzení a nepřinesla by nic nového. Nehledě na to, že jde o důkaz nižší právní síly vzhledem k postavení žalobce jako účastníka řízení a jeho zájmu na výsledku tohoto řízení. V této souvislosti soud také uvádí, že není povinen provést veškeré žalobcem navrhované důkazy, podstatné však je, aby v rozhodnutí zdůvodnil, proč navrhovaný důkaz neprovedl, což také učinil. Krajský soud vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, jak jej zjistily správní orgány.

[32] Obdobné závěry platí i pro postup žalovaného. Žalobci se nepodařilo ve správním řízení zpochybnit doručení exekučních titulů (platebních výměrů) opatřených řádně vyplněnou doručenkou, celní orgány tedy neporušily žalobcovo právo na spravedlivý proces, když neprováděly žalobcem navrhovaný důkaz znaleckým zkoumáním pravosti jeho podpisu na doručence. Nejde o exaktní metodu, již by bylo možno ve všech případech pravost podpisu

bez dalších navazujících důkazů (řetězce přímých, nepřímých důkazů) potvrdit či vyloučit, jak tvrdil žalobce. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce neunesl břemeno tvrzení ve vztahu k zpochybnění doručení. I přes výzvu prvostupňovým správním orgánem žalobce nepředložil žádné konkrétní tvrzení (verzi reality), kterou by relevantně zpochybnil doručení exekučních titulů, a setrval pouze na obecném popření doručení. Pouhé obecné konstatování však nestačí. Právní úprava ZSDP, na odvolací řízení pak dopadala nová právní úprava DŘ s účinností od 1.1.2011, brání správci daně i daňovému subjektu účelově zpochybňovat doručení písemností. Až v případě unesení břemene, tedy vznesení důvodných pochybností, kdy skutková tvrzení musí být způsobilá doručení zpochybnit, lze přistoupit k dokazování. V posuzované věci se žalobci nepodařilo zpochybnit doručení exekučních titulů, pouze obecně namítal jejich nedoručení nebo poskytnutí jiné osobě, a proto provádění dalších důkazů, např. znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví, bylo nadbytečné.

[33] Krajský soud musí přisvědčit žalobci v tom, že žalovaný se řádně nevypořádal s důkazním návrhem žalobce (návrh znaleckého posudku) a neučinil o tom zcela správné procesní závěry. Žalovaný uvedl, že provedení znaleckého posudku sám neodmítl, avšak do doby vydání rozhodnutí nebyl originál doručenky dostupný k provedení znaleckého zkoumání (byl v držení justičních orgánů), proto jej neprovedl. Žalovaný se tak řádně nevypořádal s navrženým důkazem. Důkaz může být buď proveden nebo zamítnut s řádným odůvodněním, proč tak správní orgán neučinil. Neurčitý závěr, který žalovaný učinil o navrženém důkazu, byl nesprávný. Tato procesní vada však nezpůsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí, pro kterou by musel zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Soud se naopak ztotožnil se závěrem žalovaného o důkazním návrhu spočívajícím v podání účastnické výpovědi žalobcem. Samotná výpověď žalobce by opakovala pouze veškerá tvrzení, která byla již uplatněna v průběhu správního řízení, nepřinesla by nic nového, a sama o sobě nepředstavuje silný důkaz vzhledem k účastnické pozici žalobce v řízení. Je použitelná v rámci řetězce jiných důkazů. Soud poukazuje i na to, že žalobce byl celním úřadem v rámci řízení vyzván, aby své podání doplnil a navrhl důkazy, svědčící o pravdivosti jeho tvrzení, že mu exekuční tituly nebyly doručeny. I přes tuto výzvu však žalobce nenavrl na podporu svých tvrzení jiné důkazy než pouze svoji účastnickou výpověď (jiné relevantní důkazy, např. svědecké výpovědi, listinné důkazy atd. nenavrl), což nebylo způsobilé ke zpochybnění doručení exekučních titulů.

[34] Soud při posuzování věci vycházel z výše uvedených skutkových závěrů žalovaného, které pokládal za správné. Soud také zdůvodnil, proč neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví. Není věcí správních soudů, aby prováděly rozsáhlé dokazování za správní orgány. Veškerá skutková zjištění je potřeba učinit již v průběhu správního řízení tak, aby z nich bylo možno učinit správné právní závěry a tyto pak případně přezkoumat na podkladě podané správní žaloby správním soudem. Zamítnutím důkazního návrhu žalobce na provedení znaleckého posudku nebyl žalobce zkrácen ve svém právu na spravedlivý proces.

[35] Soud ze správních spisů ještě zjistil (na podporu shora uvedených závěrů), že na základě vykonatelných exekučních titulů (platebních výměrů) byl u žalobce prováděn výkon rozhodnutí srážkami z jeho mzdy až do ukončení jeho pracovního poměru dne 30.6.2009. Po tuto dobu žalobce doručení exekučních titulů nezpochybnil, ačkoliv proti exekučnímu příkazu ze dne 23.6.2003 podal dne 8.7.2003 námitky prostřednictvím právního zástupce. Dne

5.1.1996 žalobce podal odvolání do výzev k plnění v náhradní lhůtě, které byly vydány v souvislosti s nezaplacením celního dluhu, z čehož bylo také patrné, že žalobce o svojí povinnosti uhradit vyměřený celní dluh v té době věděl. Námitku nedoručení exekučních titulů neuplatnil v žádném z předchozích soudních řízení vedených na podkladě správních žalob a směřujících proti výzvě k plnění v náhradní lhůtě nebo proti exekučnímu příkazu na srážky ze mzdy. Námitku nedoručení exekučních titulů uplatnil až podáním ze dne 17.6.2009 u Celního úřadu Břeclav.

[36] Důkazní břemeno k prokázání doručení vlastních písemností leží na správci daně dle § 31 odst. 8 písm. a) ZSDP, který byl zrušen k 31.12.2010, a od 1.1.2011 dle § 92 odst. 5 písm. a) DŘ ve spojení s § 51 odst. 1 DŘ, podle něhož je doručení písemností potvrzeno řádně vyplněnou doručenkou. V předmětné věci správce daně prokázal doručení exekučních titulů řádně vyplněnou doručenkou a žalobci se nepodařilo toto doručení zpochybnit hodnověrnou verzí reality. Žalobce zůstal pouze u obecného tvrzení, kterým popřel doručení exekučních titulů, a pro nedostačující tvrzení neunesl břemeno tvrzení (nepředložil dostatečná skutková tvrzení způsobila zpochybnit doručení), a tím současně nemohlo být uneseno ani břemeno důkazní, neboť bylo nadbytečné za této situace dokazování provádět. Žalovaný prokázal doručení exekučních titulů (platebních výměrů) řádně vyplněnou doručenkou, a přenesl tak břemeno tvrzení na žalobce, který jej neunesl, ačkoliv k tomu byl i vyzván a měl dostatek času, aby tak učinil. Provádění důkazů v takové situaci je neefektivní a nadbytečné, proto správní orgány oprávněně dospěly k závěrům, které uvedly v napadených rozhodnutích. Žalobní námitka „nedoručení exekučních titulů zákonem souladným způsobem žalobci“ není námitkou dostatečně konkrétní, aby za účelem posouzení její relevance, bylo třeba provádět navrhované důkazy. Žalobci nebylo upřeno jeho právo navrhopvat ve správním řízení důkazy.

[37] Pokud žalobce rozporoval odbornou způsobilost Celního úřadu Břeclav k posuzování exaktnosti metody znaleckého zkoumání z oboru písmoznalectví, soud k tomu uvádí, že úřad odborně neposuzoval tuto metodu, vycházel z judikatury správních soudů a spíše hodnotil, že zkoumání pravosti podpisu prostřednictvím znaleckého posudku nebude exaktní a jednoznačnou metodou, kterou by bylo možno ve všech případech bez dalšího jasně potvrdit či vyloučit pravost podpisu. K podání takové úvahy či hodnocení byl oprávněn. Správní orgány postupem ve správním řízení a vypořádáním se s námitkami žalobce nezasáhly do práva žalobce na spravedlivý proces. Soud vzal v úvahu tíživou životní situaci, do níž se žalobce dostal, avšak na výše uvedeném skutkovém i právním závěru v této věci to nemůže ničeho změnit.

VI. Závěr a náklady řízení

[38] Krajský soud v Brně shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný správní orgán, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. března 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu